

Hodnocení

diplomové práce Michaely Valtrové „Vývoj vlastnického práva k půdě v ČR“

Hodnocená diplomová práce představuje dílo o celkovém rozsahu 85 stran, z toho vlastního textu představujícího 75 stran, s uvedením šesti příloh o přehledu vývoje a stavu půdního fondu. Práce je rozdělena do tří hlavních částí, v nichž se diplomantka nejprve zaměřuje na vývoj pozemkového vlastnictví do roku 1989, poté věnuje samostatnou pozornost problematice restitucí půdy, aby se v poslední části práce, před jejím závěrem, věnovala některým aspektům současného stavu pozemkového vlastnictví.

Prvá část práce zahrnuje hned několik etap vývoje pozemkového vlastnictví, od 1. pozemkové reformy do poslední fáze období socialismu v roce 1989. Ve všech etapách jsou rozhodující změny dokumentovány odkazy na příslušné právní předpisy a v některých případech i judikáty soudů (zejména pro etapu první pozemkové reformy). Oceňuji zařazení etapy jinak málo již zmiňované doby nesvobody v letech 1938-1945 a snahu diplomantky blíže vysvětlit některé normy a pojmy (viz. např. zábor půdy). Schází však ve všech etapách aspoň hrubé údaje o rozsahu zásahů do držby půdy, které jsou u změn provedených do roku 1950 v literatuře uváděny.

Druhá část práce věnovaná restituci pozemkového vlastnictví spočívá v charakteristice platných právních předpisů, především tzv. zákona o půdě a principů, na jejichž základě se měly restituce uskutečňovat. Diplomantka dokumentuje vývoj restitucí na měnících se představách o jejich záměrech a cílech, a to nejen na novelizacích příslušných zákonů, ale též na judikátech soudů, včetně nálezů ústavního soudu. Výklad v této části práce však příliš zabíhá do konkrétních a dílčích otázek restitucí a postrádá určitý nadhled a zejména i kritičnost.

Zajímavá je i třetí část práce, v níž je vývoj završen pohledem na současný stav pozemkového vlastnictví, s poznámkou, že nad rámec práce směřuje obsah kapitoly druhé, která mohla být vynechána.

Překvapivě dobře zpracovaný je závěr práce, v něm je zachyceno několik kritických postřehů, zejména k období restituce.

Práce má hodnotný obsah, i když nemohl vyčerpat všechny aspekty vývoje pozemkového vlastnictví podrobněji a bylo by proto možné ve výkladu spatřovat i určité mezery. Rozhodně jsou však v něm zachyceny všechny podstatné právní předpisy, na jejichž základě se tento vývoj uskutečnil. Místy se objevují některé drobné nepřesnosti nebo překlepy, jako na str. 25 má být uveden správně zákon 69/1949 Sb., či na str. 28 pod bodem 2. nejde o předpisy o pozemkové reformě a d., ale naštěstí jich však není mnoho. Odkazů je v práci sice dostatek, ale soustřeďují se na úzký okruh pramenů, ve srovnání s těmi, které jsou uvedeny v seznamu použité literatury a pak se i v práci objevují tvrzení, která nejsou doložená.

Jako celek má práce velmi dobrou a místy až výbornou úroveň. Současně přináší řadu méně známých poznatků nebo i nových postřehů, které svědčí o tom, že autorka se s danou problematikou hlouběji seznámila.

Práci doporučuji k obhajobě, při níž by se měla diplomantka zaměřit na tyto otázky:

- 1) Jaké jsou příčiny oddělování vlastnického práva od užívání půdy.
- 2) Co způsobilo, že v bývalé ČSR nebyly provedena nacionalizace půdy, ale zvolena jiná cesta jejího tzv. zespolečenšťování.

V Praze dne 22.4.2008

Doc. JUDr. Jaroslav Drobník, CSc.
vedoucí práce